

[N. Chr. Christensen.]

Jeg minder om, at i de seneste år er 45 dagblade blevet offer for bladdøden, og jeg kan forsikre den højtærede minister, at endnu flere vil følge efter, hvis ikke dette lovforslag bliver underkastet en meget betydelig revision i retning af nedsættelse af de foreslåede forhøjelser, og hvis ikke det ensidige præg forsvinder fra lovforslaget.

Et lovforslag af en så teknisk karakter som et lovforslag om posttakster, herunder avisporto, kan naturligvis ikke gennemgås i enkeltheder her i tinget. Det skal ske under udvalgsarbejdet, og dér vil jeg være i stand til at fremlægge et righoldigt materiale om lovforslagets ødelæggende karakter for pressen og dermed for det frie ords udbredelse her i landet, et materiale, der er bygget op på tal og ikke på følelser.

De små blade, de, der udkommer med 8 sider om dagen, rammes hårdest, de får en forhøjelse — hold Dem nu godt fast! — på 175 pct. Jeg tør nok antyde, at den højtærede minister har fået skovlen op under den del af pressen, der kæmper den hårdeste eksistenskamp her i landet. De mellemstore blade, de, der har 14 sider, slipper med 125 pct. — ordet slipper tillader jeg mig at sætte i gåseøjne. Og de helt store blade får en forhøjelse på 107 pct. I penge bliver det naturligvis til meget.

For at vende tilbage til de mellemstore dagblade, der er postvæsenets kunder, så betaler de i dag 304 øre i kvartalet; det foreslås nu sat op til 883 øre i kvartalet. For 6 000 eksemplarer var det før 18 240 kr. Nu bliver det 40 980 kr., man skal af med til postvæsenet.

Disse og andre blade i provinsen har fået en forhøjelse af typografllønningerne på ca. 14 pct. og af journalistlønningerne på noget lignende. Til at dække prisstigningerne, også en forudset mindre prisstigning fra postvæsenet på linje hermed, har de gennemført en abonnementsforhøjelse, der ligger på 3 kr. Men det krav, som vi fra postvæsenets side bliver stillet over for gennem den højtærede ministers forslag i dag, vil alene for de blade, som bruger postvæsenet til distributionen, betyde en forhøjelse, der ligger i underkanten af 4 kr. Nu spørger jeg: når nu den prisstigning,

der har fundet sted, er indregnet og man har regnet med en prisstigning på linje hermed fra postvæsenets side, tror man så, der er nogen mulighed for og rimelighed i, at bladene, uanset hvilket parti de tilhører, kan komme til deres abonnenter, et kvartal efter at de har forhøjet abonnementet, for at dække denne prisstigning på 3 kr. og forlange yderligere 4 kr.?

Nu siger man i bemærkningerne til lovforslaget, at der er dyrere udbringelsesmetoder her i København. Det er muligt, postvæsenet har været billigere i provinsen end det, vi betaler — f. eks. ved det blad, jeg redigerer — til Kvindeligt Arbejderforbund, der står under LO, men den forhøjelse, postvæsenet forlanger, ligger mange procent over den stigning, som Kvindeligt Arbejderforbunds medlemmer fik for at udbringe blade. Så gør jeg endda opmærksom på, at det er den dyreste udbringningsform. Det er ikke nær alle blade i provinsen, der anvender den faglige arbejdskraft, som vi har, og som vi for vort vedkommende er udmærket tilfreds med at anvende.

Et fælles træk for pressen, også for ugeblade og tidsskrifter, er, at ingen har kalkuleret med så tårnhøje stigninger som dem, der nu kommer ind under begrebet „afgifter“, for det er det, jeg vil kalde det. Ministeren kan måske sige, at det er bladenes fejl, men er det en fejl, at man ikke har kalkuleret med en prisstigning, der ligger på mellem 88 og 175 pct.? Jeg tror, det retfærdigvis må erkendes, at man ikke på forhånd kunne drømme om, at regeringen ville have givet anledning til noget sådant.

Jeg skal til slut resumere derhen, at vi finder, at den form, som man har givet forslaget til lov om postloven, er for vilkårlig, og hvis det viser sig under udvalgsarbejdet, at det er nødvendigt at nå frem til rentabilitet og til en sund forretningsgang i postvæsenet, så vil vi være med til at finde den. Men vi vil ikke være med til at lægge den på en så vilkårlig måde, som det er sket her, hvor et enkelt erhverv skal betale en så stor part af den. Sidste gang fandt vi på udvej, vi finder såmænd også nok på udvej denne gang.

Jeg minder om, at det, jeg her giver udtryk for, ikke er et partipolitisk syns-